

A woman with blonde hair, seen from behind, is sitting in a pool of clear, turquoise water. She is wearing a vibrant red, backless dress. In the background, the grand, classical architecture of the Fontana di Trevi in Rome is visible, with its ornate columns and statues. The scene is brightly lit, suggesting a sunny day.

ĮNIRŠIS ROMOJ

JI PASIGLEMŽE SVETIMĄ GYVENIMĄ.
DABAR KAI KAS SIEKIA PASIGLEMŽTI JOS.

CHLOÉ ESPOSITO

baltos lankos

Chloé Esposito

Įniršis Romoj

romanas

Iš anglų kalbos vertė Inga Stančikaitė

baltos lankos

Pastaba

Prieš eidama toliau, turiu jums kai ką pasakyti: praėjusi savaitė buvo beprotiška. Švelniai tariant. Patyriau geriausią seksą gyvenime. Supratau, kad mėgstu ginklus. Dabar visi mane laiko identiška dvyne (nes ji žuvo ir aš pasisavinau jos gyvenimą). Keletas žmonių išleido paskutinį atodūšį.

Nesakyčiau, kad tai man *labai nebūdinga*, – aš gi ne sukništa šventoji. Bet iki anos savaitės nebuvau žudikė. Buvau kaip jūs. Na, žinoma, smulkių nusikaltimų pasitaikydavo: vagystės, padėgimai, grobstymas. Bet šiaip jau elgiausi kaip jūs: viską gniauziau savyje ir *gėriau*. Dirbau laikraščio skelbimų skiltyje. Turėjau butą 19-ajame name. Nieko nebuvau nužudžiusi (nors apie tai ir pagalvodavau). Nebuvau susidėjusi su mafija. Mano subinės nemedžiojo Interpolas. Bet per kelias dieneles gali labai daug kas pasikeisti, ir štai: prieš jus naujoji aš.

Man vis dar svaigsta galva. Nežinau, nuo ko pradėti. Tikriausiai derėtų nuo pradžių, bet įstengiu galvoti tik apie pabaigą ir Nino, sudaužiusį man širdį.

Viskas prasidėjo praėjusią savaitę nelaimingu atsitikimu.

Dėl jo aš visai nekalta. Na, beveik. Tad padarykite man paslaugą ir nesmerkite.

Į Siciliją danginausi dėl dvyinės. Betė *beviltiškai* maldavo atvažiuoti ir netgi sumokėjo už skrydį. Prisiviliojo nemokamu šampanu ir pažadais, kad vartysiuosi saulėje. Šiaip jau nebūčiau

trenkusi. Geriau nei bet kas kitas žinau, kad leisti laiką su savo nukvakusia dvyne yra yra tas pats, kaip būti kankinamai vandeniui. Bet neseniai buvau atleista už tai, kad žiūrėjau pornografiją, o pimpiai kambariškai mane išmetė iš buto. Galėjau rinktis Siciliją arba kartoninę dėžę. Tad kaip kvailė patikėjau seserimi ir išvažiavau.

Netikusi mintis.

Jos vila Taorminoje buvo didinga. Kaip iš prašmatniausio kelionių žurnalo. Sušikta pilaitė. Prižiūrėti šešiolikto amžius sodai, marmuro statulos, fontanai, gėlės. O baseinas... nė neįsivaizduojate. Aš, aišku, pavydėjau. O jūs nepavydėtumėt?

Ir dar tas Betės kūdikis, mažasis Ernestas. Jos ir Ambrodžio vaikas. Jei tik būtumėt jį matę. Atrodė kaip aš. Galėjo būti mano. *Turėjo* būti mano.

– Ma ma, – vadindavo jis mane. – Ma ma ma.

Nebegalėjau išverti.

Man žaliavo akyse.

O tada Betė išklojo, kodėl mane pasikvietė. Tikrai ne dėl to, kad *pasiilgo*. Cha. Kurgi ne. Ji paprašė susikeisti vietomis, kad galėtų išsmukti vienam vakarui. Nenorėjo, kad pastebėtų Ambrodžio. Sumojau, kad kažkas ne taip. Nereikėjo sutikti, bet ji papirko auksinėmis „Prados“ basutėmis, tai kas beliko? Apsirengusi kaip Betė laukiau jos beveik iki pat vidurnakčio, o kai ji pagaliau pasirodė, klaikiai susiriejome.

Stovėjome ant baseino krašto ir kažkaip – nežinau kaip – ji paslydo.

Tėškėsi galva į plyteles ir paniro po vandeniu.

Oro burbuliukai,

O tada –

Nieko.

Žinau.

Žinau, ką manote.

Reikėjo šokti jos gelbėti.

Bet jūs nežinote, kiek buvau prisikentėjusi.

Todėl leidau jai mirti ir pasigrobiau jos gyvenimą.

Pavogiau drabužius. Ir sūnų. Ir sušiktą vyrą. Pavogiau milijonus ir vilą. Visa tai ir taip turėjo būti mano. Ambrodžio ničnieko nepastebėjo (bent iš pradžių).

Atrodė geriau, nei laimėti loterijoje.

Išsipildė visos beprotiškiausios svajonės.

Paiškėjo, kad Ambrodžio buvo mafiozas ir turėjo įdomių draugų. Jo partneriai Nino ir Domenikas yra „Cosa Nostra“ žudikai. Jie padėjo mums pakasti sesers kūną netoliese esančiame miške.

Viskas atrodė kuo puikiausiai.

Visi tikėjo, kad tas lavonas – mano.

Dvynė paprašė susikeisti tikėdamasi pasprukti nuo mafijos. Ji nenorėjo, kad brangusis sūnelis nusigaluotų, gavęs kulką į kaktą. Troško palikti Ambrodžio ir slapta susituokti su meilužiu Salvatore. Balandėliai ketino mane nužudyti ir amžiams palikti salą. Betė manė, kad tik suradę lavoną (*mano* lavoną) jie nesivys. Kas. Per. Kalė. Kas per supista gyvatė. Bet paskutinę minutę Salvatore atsisakė padėti mane nužudyti.

Alvė: vienas. Betė: nulis.

Pasprink.

O tada aš permiegojau su Ambrodžio ir, skaitytojau, *man teko suvaidinti*. Apėmė jausmas, lyg mestum šakelę į šulinį. „Mikropimpis“ būtų per švelniai pasakyta. O juk aš šitiek metų fantazavau apie sesers vyrą...

Jis kaipmat suprato, kad tai aš.

Vijosi tamsoje. Skuodžiau, lyg nuo to priklausytų mano gyvybė. Maniau, kad ketina nudėti, tad suskubau pirma. Suknežinau jo marmūžę akmeniui.

Ambrodžio mirus nulėkiau į Salvatorės vilą. Pasakiau jam, kad gyniausi, ir iš dalies tai buvo tiesa. Salvas pamanė, kad esu Betė, ir padėjo atsikratyti Ambrodžio kūno. Nusviedėm jį nuo uolos. Kad atrodytų kaip savižudybė.

Tada permiegojau su Salvatore. Šimtas kilogramų gryno raumens. Kaip susivaldysi? O tada jis pastebėjo, kad neturiu rando nuo cezario pjūvio.

Mane ir vėl pričiupo.

Negalėjau patikėti jam savo paslapties, nes nuo to priklausė pernelyg daug. Todėl pasakiau Ambrodžio partneriui Nino, kad Salvas nudėjo jo bosą. Nino pasirodė toks seksualus. Ištikimas. Sakė, kad Ambrodžio jam buvęs kaip brolis.

Suveikė.

Nino nužudė Salvatore, tada permiegojau ir su juo.

Būsiu atvira: tai geriausias žmonių padermės vyras, su kuriuo teko miegoti (o tokių buvo nemažai). Svajojau, kad tapsiu Nino padedančia žudike. Partnere. Nuotaka.

Tikėjau, kad radau tą vienintelį.

Sukurpėm planą, kaip drauge dirbdami susikrausim turtus. Nusprendėm iškišti kažkokį neįkainojamą Karavadžo paveikslą, kurį turėjo Ambrodžio. Jį nupirkti užsimojo šlykštus kunigas, dirbantis Sicilijos mafijai, bet galiausiai tas niekšas pareiškė, kad paveikslas padirbtas. Ir atsisakė mokėti.

Nudobiau ir jį.

Tada su Nino nuvairavom Ambrodžio lambordžinį į Londoną. Lagamine turėjom du milijonus eurų.

Man labai nemalonu pripažinti, bet pasitikėdama Nino padariau klaidą.

Kai atvykom į viešbutį „The Ritz“, jis pavogė lambordžinį.
Ir sukništą lagaminą.

Žinau, kad gal daugiau niekada nebepamatysiu Nino, bet
jei pavyks, pažadu užkurti tikrų tikriausią pragarą.

Vakar

Sekmadienis, 2015 m. rugpjūčio 30 d.

Toskana, Italija

Pro rausvą stiklą stebiu kelią. Jis mirguliuoja mirażus keliančiame karštyje it ištirpusio gyvsidabrio upė. Lyg ne važiuotume, o buriuotume. Dangus platus ir nepakeliamai mėlynas kaip Damijano Liuiso akys arba italų regbio komandos marškinėliai. Dar niekada nemačiau tokio mėlyno dangaus, nebent filmuose. Alyvmedžių giraitės, viena kitą vejančios kalvos, žadą atimantis Toskanos kraštovaizdis – viskas akina, tarsi ką tik nutępta šviežiais aliejiniiais dažais.

Įkaitusi odinė sėdynė limpa prie kūno. Trumpučiai „Balenciagos“ šortai vos dengia lūpas. Kaklu nuriedėjęs prakaito lašas vinguriuoja tarp krūtų. Gurkšteliu šilto putojančio vyno. Tikrai bus kokie keturiasdešimt laipsnių.

– Nori? – klausiu, tiesdama butelį Nino.

Jis purto galvą.

– *Niente*.

Įsikimbu į vairą ir nužiūrinėju apsilaupiusius nagus. Reikia manikiūro. Pastelinis rausvas lakas nusilupo, o po nagais bjauriu rūdžių raudoni tamsuoja pridžiūvęs kraujas.

Per radiją groja Teilor. „Out of the Woods“. *Dievinu* šią dieną. Pagarsinu ir užbliaunu drauge. Bosinės gitaros partija užveda

kaip seksas. Galinio vaizdo veidrodėlyje nužvelgiu savo atspindį. Betės „Gucci“ akiniai nuo saulės man labai tinka. Aš tinku jos drabužiams. Tinku šiam gyvenimui.

Nino paduoda cigaretę, atsikvėpdama išpučiu dūmą.

Lekiamo taip greitai, kad jau ne buriuojame, o skrendame, spidometras rodo beveik tris šimtus. Stebiu vis greičiau kylančią rodyklę. VA ČIA TAI GYVENIMĖLIS.

Spaudžiu signalą, nes kodėl, po velnių, ne?

– Betta, užsičiaupk!

Betta, Betta, visad supista Betta.

Jau užkniso dėtis seserimi, bet Nino mano, kad esu negyvo jo boso žmona. Jei pasakysiu, kad esu *kita* dvynė, pastatysiu ant kortos viską. Savo gyvybę. Jis gali užversti nepatogiais klausimais, pavyzdžiui, ar prisidėjau prie Ambrodžio nužudymo. Geriau jau liksiu *Betta*. Geriau pavaidinsiu.

Ak, kokį painų tinklą rezgame, mokydamiesi meluoti.

Esu pati tikriausia juodoji našlė.

Keliaujame į šiaurę, iš Toskanos. Link ežerų ir Šveicarijos sienos. Pro Provansą, Burgundiją, Pikardiją ir galiausiai – į Londoną. Tolyne nuo Taorminos. Tolyne nuo sesers. Tolyne nuo farų ir krūvos lavonų. Tolyne nuo kaltės. Baimės. Bemiegių naktų. Tokios. Daugybės. Lavonų. Ištiesiu rankas aukštyn, pečiai ir sprandas taip maloniai atsipalaiduoja, gyslomis sklinda saldžiausi narkotikai, galvoje švytėte švyti malonumas. Pro nosį į gerklę varva kokaino poskonis. Nusišypsau Nino ir apsilaižau nutirpusias lūpas. Vis dar jaučiu jo skonį po paskutinio mūsų bučinio: sūrų liežuvį, „Marlboro Red“. Užuođiu losjoną po skutimosi ir seksualų prakaitą. Užuođiu pinigų sename odiniame kunigo lagamine. Susijaudinu vos apie juos pagalvojusi. Kiaurai permirkstu...

– Ar žinai, kokie mes *turtingi*?

– Du milijonai eurų, – atsako Nino. Čiumpa nutrintą rudą „Gucci“ lagaminą ir paglosto sutrūkinėjusią odą. – *Allora?* Kaip manai, kuriam laikui užteks?

– Galime užsidirbti dar, – pasiūlau. – Nino, mažuti, mes *nemirtingi*. Mudu – puiki komanda. Nemanai?

Farus ir mafiją paliekame už nugaros, priešaky – drąsi ir ryški ateitis. Alvè ir Nino amžiams: žudys ir dulkinsis, dulkinsis ir žudys.

– Ei, – pratariau, – gal sustokim? Visai norėčiau pasismaginti. Jis linkteli.

Nusuku į kaimo keliuką ir išjungiu variklį. Išlipęs Nino atidaro mano dureles. Paduoda ranką. Apeiname mašinos priekį, Nino mane nurengia.

Skrustu plojuosi į karštą kapotą. Šortai kabo ant kulkšnių. Nino rankos – man ant papų. Dieve, kaip myliu savo blogą vaikina. Žinau, kad praėjo tik *savaitė*, bet atrodo, kad mes pažįstami *amžinybę*. Į priekį ištiesiu rankas ir nagais dreskiu ryškiai raudonus kapoto dažus. Sunkus Nino kūnas slegia mano prakaituotą nuogą nugarą. Jaučiu, kaip daužosi jo širdis, kaip sprandą bado jo šeriai. Jo oda degina, svilina. Gerklėje susipina druskos ir sekso skonis.

Jis mane dulkina, dulkina, dulkina.

– Nino, Nino, Nino, – kartoju.

Norėčiau, kad jis ištartų: „Alve.“

Baigiame kartu. Akyse raudonuoja. Mūsų kūnai trūkčioja, dreba. Trumpiausią akimirką išskrendame į kitą galaktiką. Nebesuvokiu, kas esu, mudu su Nino esame viena. Prancūzai tai vadina *la petite mort* – „mažąja mirtimi“ ar kažkaip panašiai. Lyg dalis manęs būtų mirusi, bet dar niekada nesijaučiau tokia gyva. Tai ką, po velnių, jie išmano?

O tada krintame atgal. Į realybę. Žinote ką? Visai smagu. Dabar man patinka būti savimi. Nino ištraukia varpą ir aš atsitiesiu apsvaigusi, išsekinta, besisukančia galva. Girdžiu, kaip jo batai girgždina žvyrą. Siekteliu šortų ir užsitempiu lipniomis kojomis. Atsiremiu į lambordžinį, Nino prisidega cigaretę.

– Kur tu buvai visą mano gyvenimą? – klausia.

– Laukiau *tavęs*, – atsakau.

Jis perbraukia pirštais mano apatinę lūpą.

Pasižiūriu jam į akis.

Visa tai... visa tai kaip svajonė. Jaučiuosi saugi. Pirmą sykį gyvenime jaučiuosi trokštama. Čia, dabar, su juo... dar niekada anksčiau taip nebuvo. Atrodo per gerai, kad būtų tiesa.